

hold gøre Folkemængdens Tilvækst overordentlig vanskelig i økonomisk Hensende for den Kommune, hvor den finder Sted, og det har i høj Grad været Tilfældet i København. Det er naturligt, at under saadanne Omstændigheder ere især visse Udgiftposter stærkt stigende, navnlig Udgifterne til Skolevæsen, Fattigvæsen, Hospitaler og Polit, og jeg skal tillade mig ganske kort at nævne nogle Tal, som tydelig vil vise, i hvilken Grad det har været Tilfældet i København. Skolevæsenet fik saaledes i 1863 et Tilskud af 162,216 Kr. af Københavns Kommune, i 1874, altsaa 11 Aar efter, var Tilskuddet 327,158 Kr., altsaa det dobbelte; i 1879 655,465 Kr., altsaa atter det dobbelte; i 1889 1,303,975 Kr., og paa Budgettet for næste Aar er Tilskuddet til Skolevæsenet i København sat til 1,548,000 Kr. Man ser, hvad det er for en overordentlig Stigning i Udgifterne, som Skolevæsenet har medført, og at økonomiske Vanskeligheder overmaade forklarligt derigennem kunne fremkomme paa det aarlige Budget. Der er ikke nogen anden Post, der er stegen i samme Forhold, dog skal jeg nævne, at Udgiften til Hospitalvæsenet fra 1863 til 1887 er stegen til omtrent det fir-dobbelte, og at Udgiften til Politiet, som i 1864 var 241,575 Kr. i 1890 var stegen til 807,843 Kr., altsaa til et mellem 3 og 4 Gange saa stort Beløb. Man vil let se, at en saadan Stigning i Udgifterne ikke kan undgaa at medføre Vanskeligheder for det løbende Budget, hvor disse Udgiftposter have deres Plads. Det har ogsaa været Tilfældet i København. Dertil kommer nu, at foruden at de nævnte Udgifter ere stegne saaledes, have flere vedtagne Love medført forskellige Byrder for Københavns Kommune. Jeg vil her i denne Forbindelse nævne Alderdomsforsørgelsen, som i Københavns Budget for næste Aar er opført med 400,000 Kr., en Sum, som imidlertid er temmelig ubestemt, da man endnu ikke kan overse, hvor meget det vil blive; det kan være, at det vil blive en Del mere, men ogsaa at det vil blive mindre, for saa vidt man ikke har de Midler, der ere nødvendige til at fyldestgøre de Krav, der ere forudsatte ved Affattelsen af Budgettet.

Da i 1861 Indkomstskattens Grænse blev fastsat, satte man den til 3 pCt., men man kunde meget godt efter de Forhold, der da vare til Stede, sikkne, at en saa høj Indkomstskat var den Gang ikke nødvendig; Grænsen vilde ikke blive naaet. Man antog, at Skatten kun vilde blive omtrent $\frac{2}{3}$ af den satte Grænse, og at $\frac{1}{3}$ altsaa var en Reserve, der kunde benyttes i vanskelige

Dage. Det viste sig ogsaa at blive Tilfældet; thi i de første 10 Aar var Indkomstskatten i Gennemsnit 1,97 pCt., og i de næste 10 Aar steg Procenten til 2,27. Allerede 2 Aar efter blev Skatten opkrævet med det fulde Beløb, 3 pCt., og i de derpaa følgende Aar er den stadig bleven opkrævet med 3 pCt. Nu er det dog utvivlsomt, at i Fald man i 1861 havde levet under saadanne Forhold med Hensyn til Stadens Budget som dem, hvorunder vi leve nu, vilde man ikke have indskrænket sig til 3 pCt., og det forekommer mig, at der ingen Grund er til nu at ville fastholde denne Grænse, naar man ser, hvor lidet tilstrækkelig Skatten er til at fyldestgøre de Krav, man efter de bestaaende Forhold maa stille til en Indkomstskat.

Københavns Kommune har jo, som Indtægter, Renter og Udbyttet af sin Formue, Udbytte af de Laan, som den optager til Udførelsen af ekstraordinære Arbejder, hvis Forrentning og Uddrag ere en Byrde paa det løbende Budget, og endelig har den Skatter og Afgifter. Det vilde være ganske urigtigt at fyldestgøre det løbende Budgets Fordringer ved at bruge af Formuen; thi derved vilde man kun forøge Vanskelighederne, idet man derved vilde berøve sig den Indtægt, som Formuen giver i Rente og Udbytte paa Budgettets Indtægtsfide. Ved at optage Laan for at dække det aarlige Tab vil man komme i akkurat den samme Vanskelighed, idet man derved vil forøge Udgiftsfiden med Renter og Uddrag af Laanene. Der vil saaledes ikke være andet tilbage end at benytte den tredje Indtægtskilde, nemlig Skatter og Afgifter, og der vil jeg sige, at den simpleste Form forekommer mig at være den, der angives i det foreliggende Lovforslag, der jo paa en Maade indeholder en Forøgelse af Indkomstskatten. Man kan imidlertid være vis paa, at den vil blive brugt med den største Varsomhed; thi Indkomstskatten er i Forvejen saa lidt populær, at man meget godt ved, at enhver Forhøjelse af den vil gøre den endnu mindre populær. Det vil imidlertid vistnok være Tilfældet med enhver Skat, som man i øvrigt har til sin Raadighed, at en Forhøjelse vil være meget lidt velkommen, naar den bliver paalagt. Og i Fald man havde en almindelig personlig Kommuneskat, en Skat, der var fælles for København, Købstæderne og Sognekommunerne, og som gennem sine mellemkommunale Bestemmelser, gennem Bestemmelser om juridiske Personers Skattepligt overfor Indkomstskatten og andre lignende Bestemmelser, vilde kunne tilvejebringe saadanne Beløb, som Københavns Kommune trænger til, behøvede man ikke denne Lov,